דכתיבא יוהימים אשר מלך דוד על ישראל מ׳

שנה בחברון מלך ז' שנים ב [וגו'] ובשלמה

כתיב יויחל לבנותו בשנת ארבע למלכותו

ינשתיירו לשילה שלש מאות ושבעים חסר סנשתיירו

אחת: באו לנוב וגבעון [וכו']: מנא ה"מ

דת"ר יכי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל

הנחלה יאל המנוחה זו שילה נחלה זו ירושלי'

למה חלקן בכרי ליתן היתר בין זה לזה א"ל

ריש לקיש לר' יוחנן י מעשר יו שני הו נמי

ליתני א"ל מעשר ישם שם מארון קא ילפי כיון

דארון לא הוה מעשר נמי לא הואי אי הכי

פסח וקדשים נמי דשם שם מארון ילפי דכיון

רארון לא הוה אינהו נמי לא הוו אי"ל [ראמר

לד] הא מני ∘ר"ש היא דאמר אף צבור לא

הקריבו אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן

אבל חובות שאין קבוע להם זמן הכא והכא

לא קרב מעשר וו בהמה חובות שאין קבוע

להן זמן הוא ואיתקש מעשר דגן למעשר

בהמה ימכלל דלרבי יהודה קרב אין דהאמר

רב אדא בר מתנה מעשר שני ומעשר

בהמה נאכלין בנוב וגבעון לדברי רבי יהודה

והא בעי בירה ולאו תני רב יוסף שלש בירות

הן שילה ונוב וגבעון ובית עולמים הוא תני

לה והוא אמר לה לאכילת מעשר שני ואליב'

דרבי יהודה: באו לירושלים [וכו']: ת"ר יכי

לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה

מנוחה זו שילה נחלה "זו ירושלים ואומר ו

⁴היתה לי נחלתי כאריה ביער ואומר ⁵העים

צבוע נחלתי לי העים סביב עליה דברי רבי

יהודה ר"שח אומר מנוחה זו ירושלים נחלה זו

שילה ואומר יזאת מנוחתי עדי עד פה אשב

כי אויתיה ואומר יכי בחר ה' בציון אוה

למושב לו בשלמא למ"ד מנוחה זו שילה

היינו דכתיב אל המנוחה ואל הנחלה אלא

למ"ד מנוחה זו ירושלים נחלה זו שילה אל

הנחלה ואל המנוחה מיבעי ליה הכי קאמר

לא מיבעיא מנוחה דלא ממיתו אלא אפילו

לנחלה נמי לא מטיתו תנא דבי רבי ישמעאל

זו וזו שילה רבי שמעון בן יוחי אומר זו

וזו ירושלים בשלמא למאן דאמר מנוחה זו

ויהי

וְהַיָּמִים אֲשֶׁר מֶלְךְ דְּוִד עַל יִשְׂרְאֵל אַרְבְּעִים שָׁנָה בְּחָבְרוֹן מְלֹךְ שָׁבַע שָׁנִים וּבִירוּשְׁלַם מְלֹךְ שְׁלשִׁים וְשְׁלֹשׁ שָׁנִים: מְלֹךְ שְׁלשׁים וְשְׁלֹשׁ שָׁנִים:

ב. ויחל לבנות בחדש השני 2. ויחל לבנות בחדש השני בַּשַׁנִי בַּשָׁנַת אַרבַע למלכותו:

דיייב ג, ב 3. בִּי לֹא בָאתֶם עֵד עָתָה אֶל הַמְּנוּחָה וְאֶל הַנְּחֲלָה אֲשֶׁר יְדֹּוָה אֱלֹהֵיף נֹתֵן לָף: . דברים יב. ט

דברים יב, ט 4. הְיְתָה לִּי נַחֲלְתִי בְּאַרְיֵה בִּיצִר נְתְנָה עָלִי בְּקוֹלְה עַל בַּן שְׂנֵאתִיהָ: ירמיה יב, ח 5. הַצִיט צְבוּע נַחֲלְתִי לִי הַצִּיט סביב עליה לכו אספו כל חית הַשְּׁדֶה הַתְּיוּ לְאָכְלְה: ירמיה

אַשַב כִּי אַוּתִיהַ: תהלים קלב. יד

7. בִּי בְחַר יְהֹוֶה בְּצִיוֹן אָוְה לְמוֹשֶׁב לוֹ: תהלים קלב, יג

מוסף רש"י

אל המנוחה זו שילה. שנחו מלכנוש (מגילה י.):

באן לנוב וגבעון [כו'] קדשים קלים ומעשר שני בכל ערי ישראל. בריש פירקין במתניתין (דף קיב:) פירש בקונטרס חי דלעיל בבאו לגלגל לא החכר מעשר שני לפי שלא נהגו מעשרות לבמות אחר קדושת שילה משחרבה: כי לא באחם. בימי גלגל עד לאחר ירושה וישיבה ותימה דהא פריך הכא בגמרא דמעשר

שני נמי נסקיה להתם בנוב וגבעון ומסיק דמתני' ר' שמעון היא דאמר חובות שאין קבוע להם זמן לא קרבו דהיינו בבכור יו ומעשר בהמה וכיון דמעשר בהמה לא הוה התם מעשר דגן לא בעי לאתויי התם דאיתקוש להדדי והשתא מהאי טעמא דאיתקש למעשר לא יהא נאכל כלל כמו מעשר בהמה בנוב וגבעון למ"ד לא קרבו חובות והיו לריכין להמתין בבכור ומעשר עד שיוממו ונאכלין במומן לבעלים ומעשר שני לא יהא לו תהנה אלא בפדיון ויש ספרים דלא גרסי במתניתין מעשר שני כלל גבי נוב וגבעון ונראה לפרש דלענין הבאה הוא שייך יח להקיש דאי האי טעון הבאת מקום גם זה יהא טעון הבאת מקום כדקאמר לר׳ יהודה דאמר חובות קרבו דבנוב וגבעון נאכל גם מעשר שני נאכל שם אבל מה שאין מעשר בהמה קרב לרבי שמעון משום דחובות לא קרבו לענין זה אין שייך להקיש מעשר שני שלא יהא נאכל בכל מקום דהא דאין . מעשר בהמה נאכל משום דבעי מתן דמים ואימורים ולא אפשר אבל מעשר שני שרי ומיהו קשה דלעיל בפרק קדשי קדשים (דף ס:) ילפינן מעשר מבכור דאין נאכל בזמן הזה ויש גירסות בספרים ושם פירשתי ש ועוד קשה אי משכחת מעשר דנאכל בכל ערי ישראל א״כ הא דאמר בפרק כל שעה (פסחים דף נו:) מרבה אני מעשר שיש נו היתר בכל מושבות דאמר ר' אלעזר מנין למעשר שנטמא כו׳ למה לי דרבי אלעזר הא כיון דבנוב (נאכל) וגבעון נאכל בכל ערי ישראל א״כ יש היתר בכל מושבות כדאמר התם (דף לח:) לקמיה בההוא פירקא גבי חלות תודה יש ורקיקי נזיר נאכלין בנוב וגבעון וי"ל דחילטריך התם דרבי אלעזר משום רבי יהודה דאמר בשמעתין שלש בירות הן של שילה ושל נוב וגבעון ושל בית עולמים לאכילת מעשר שני ואליבא דרבי

יהודה וא"ת והיכי קאמר התם

ומוליא אני בכורים שאין להם היתר בכל מושבות והלא נאכלין בנוב וגבעון בכל ערי ישראל כמעשר שני ויש לומר דבכורים לא אפשר ישמעאל: זו וזו ירושלים. ועד שיבנה הבית לא נאסרו הבמות: משום דבעו הנחה אלל המזבח י ובנוב בו וגבעון ממטו להו התם

כדאמרינן לעיל בפרק קדשי קדשים (דף ס:) ובפרק בתרא דמכות (דף יט:) ובתמורה בפרק אלו קדשים (דף כא.) דבכורים אינם שלא בפני הבית משום דבעי הנחה ועוד מידי דהוה אחזה ושוק ותרומת לחמי חודה דאמרי׳ לעיל (דף קיז:) נוהגין בבמה גדולה ואין נוהגין בבמה קטנה משום דבעו תנופה ובכורים נמי בעו תנופה דלא דמי למנחה דקרבה בבמה בלא תנופה לרבנן דפליגי עליה דר' יהודה במתניתין בפירקין כדפרישית לעיל דמנחה עיקר מצותה (סמיכה) ₪ והקטרה הלכך משום תנופה לא בטלה אבל הני דעיקר מצותן תנופה בטלה תנופה בטלי אינהו: הא פני רבי שפעון היא. הכי נמי מצי למימר רבנן היא דאמרי חובות ליחיד לא קרבו בשעת היתר הבמות אף בבמת לבור וכן רבי מאיר אלא נקט ר' שמעון משום דעביד הך דרשא עשר תעשר בשני מעשרות הכתוב מדבר: הג״ה ואיתקש [מעשר] דגן למעשר בהמה. לעיל בפרק קדשי קדשים (דף ס:) נקט היקשא דמעשר לבכור והכא והתם סגי בחדא: זו ווו שילה. פירש בקונטרס ואפילו הכי הוי היתר בתרה דקסבר קדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד

לבא ובקדושת ירושלים גופה סבירא ליה דיש אחריה היתר כדאמרינן במגילה (דף י) שמעתי שמקריבין בבית חוניו בזמן הזה ואוקימנא כרבי ישמעאל עכ"ל ולא ° דק דהתם רבי ישמעאל ב"ר יוסי דהוא בתראה בימי רבי והכא רבי ישמעאל בן אלישע בר פלוגמיה דר' עקיבא רבו של ר׳ שמעון בן יוחי וההוא אסיקנא לעיל 🤉 לפום חד גירסא דכולי עלמא קידשה ומיהו אי אפשר לומר לדידיה שלא יהא היתר אחר שילה דהא

דכתיב והימים אשר מלך וגו'. ל"ג יו שנה הרי נ"ג וארבע שמלך שלמה לפני בנין הבית ואותה שנה שלמו ארבע מאות ושמונים ליליאת מלרים נשתיירו לשילה שק"ט: מנהני מילי. שהיה היתר

> היתר במה בין זה לוה. דהא ז קרא בהיתר במות דגלגל משתעי וקאמר עד מתי אני אומר לכם איש כל הישר בעיניו כי לא באתם עד עתה וגו׳ אבל לא משבאתם ואי איו היתר בין זו לזו לא ה"ל למיכתב אלא מנוחה ומדכתיב נחלה ש"מ דה"ק להו אחר קדושת המנוחה תחזרו להיתר הראשון עד בואכם אל הנחלה: אי הכי. דשעת היתר הואי נייתי נמי מעשר שני לנוב וגבעון שהרי נסתלקו או כל קדושת שילה ומאי טעם לא תנן במתני׳ לאוכלו שם: שם שם. ואכלתם שם (דברים יב) אי נמי (כי אם) יבו לפני ה' אלהיך (תאכלנו) במקום אשר יבחר לשכן שמו שם (שם יד) ובארון כתיב ושמות מו [ונתת] שם את הארון וגו': וכיון דארון לא הוה. דכל ימי נוב וגבעון היה הארון בקרית יערים כ' שנה ובעיר דוד עד שנבנה הבית: פסח וקדשים נמי. דהא ואכלתם שם בהו נמי כתיב (דברים יב): מני. הך מתני׳ דקתני מעשר שני בכל ערי ישרחל ולא היה לריך להביאן שם: ר"ש היא. דאמר חובות שאין קבוע להם זמן לא קרבו בנוב וגבעון והיינו בכורות ומעשר בהמה ויליף טעמא כדאמרן לעיל יו [דף קיח.] בגלגל וכיון דמעשר בהמה לא הוה התם מעשר דגן נמי לא בעי לאיתויי התם לחיתקוש להדדי דכתיב (דברים יד) עשר תעשר ואמרינן בשתי מעשרות הכתוב מדבר במסכת בכורות (דף נג:): ה"ג אבל לר' יהודה ה"ל דחמר רב חדח בר חהבה יו מעשר שני נאכל בנוב וגבעון לדברי ר' יהודה: והא בעינן בירה מו. לפני ה' לכתיב (דברים יב) אלהיכם: נוב וגבעון. חדא חשיב לה: זו ווו שילה. ואפילו הכי יש יוו היתר בתרה דקסבר קדושה ראשונה קדשה לשעתה ולא קדשה לעתיד לבא ובקדושת ירושלים גופה סבירא ליה דיש אחריה היתר כדאמרינן

במגילה (דף י.) שמעתי שמקריבין בבית חוניו בזמן הזה ואוקימנא כר׳

אל המנוחה וגו': ולמה חלקן. הכתוב לכתוב את שניהם: ליתן

מדר עולם פי״א. ב) ומגילה ים, סקר עונס פייים, ט [מגינה י.] ירוש׳ מגילה ספ״א, ג) ספרי ראה סו, ד) ירוש׳ שם הי״ב, דס שם הי״א והי״ב, 1) ירוש׳ פסחים פ״ב ה״ד, מגילה שם, ו (מגילה י.) ספרי שם, ירוש׳ מגילה פ"א הי"ב, ק) ד"ה מגילה פ"א הי"ב, א) ד"ה קדשים קלים בכל מקום, ט) עי נ"ק, י) [וע' מו' פסחים לו: ד"ה דאמר]., ל) עיין תוס' לעיל :סא. ד"ה מאי

הגהות הב"ח (ה) גם' א"ל ר"ל לר' יוחנן אי :הכי מעשר שני

גליון הש"ם

תום' ר"ה זו וכו' ולא דק. עייו לעיל דף ס ע"ב מוס' ד"ה קסבר:

## שינויי נוסחאות

א] בכתה"י וכתיב. וכן בד"ו רפ"ט וש"ח. וכ"ה ישר מאד, דאינו מביא ראיה מן הכתוב שמלך במברון ז' שנים כי היכי דלא מיימי ראיה לעשרה שמלך שמואל כו׳, אלא אחר דחשיב החשבון של כוץ, אלא אחר דחשיב החשבון של העשרים שה אחר וחיפו והימים כרי ובירושלם מלך ליני. הכי נייד. בכי נייד. הכי נייד. בכי נייד. בכי נייד. להגל להגסת הצ'יק ברש"י [ר' להלן אות כון, (דקיים): בן שנים אות כון, (דקיים): בן שנים ובירושלים מלך ל"ג שנים, כוי לנ"ל ("ש"ם): 1] הלקן התבוב בדי ("ש"ם): 1] ברוב החברה בדי ("ש"ם): 1] ברוב כתה"י הגירסה אי הכי מע"ש נמי, וכמ"ש הב"ח, וכ"ה ברש"י נבא"מ. וענ" קר"א שהקשה על נוסח זה דאינו מובן דהא כל שכן אי לא הותרו הבמות הוי קשיא אמאי נאכל בכל ערי ישראל. עם"ב: ה] מעשר שני נייתי להתם וניתני נמי (כי"מ וכ"מ מרש"י): ו] ל"ל ומעשר (ש"מ): חושר היבוני בלי (כ שר שיה) ב מרשה (שיה) ! ליל ומעשר (שיה) ! ליל ומעשר (שיה) ! ליל ומעשר (שיה) ! ליל ומעשר אומר. וכן להלן השיה) וחן ר"ש אומר. וכן להל מונלה (כן ש"ב) כמל בעיק בסמוך (וש"ש). שמלך על כל ישראל ווי שנים ועי ר"ל: בן גי ז'יק לי"ג שנה שמלך על כל ישראל ווי שנים שמלך בחברון הרי נ"ג וכוי. שול בחברון הרי נ"ג וכוי. או נסתלקה (ש"ם): "בן לעל ממסח או מכלת (נייון): "גן לעל ממסח שלתם בר מתנה (הגרייב) בגלל (באהים): "דן בנתי למנינו שול מסמח שון למכינו הוגריים. מונה (הגריים) מון מכחיית מודש מון בתחים מדוש מון בתחים מדשת מדי מדשר היה מודש ליתל בר מתנה (הגרי"ב) מו] נכתה"י וש"ת בירה. מקדש, מון לכתם "יום"ת בירה. מקרש, דכתיב: מז] בכתם"י הוה: יז] ל"ל בכור (ב"ש): יה] ל"ל דשיין: ים] לכ"ט נוסף ותיפוק לי' דאינם נאכלות בכל משבות אמר ר"ל זאת אומרת חלות תודה: כן ובנוב וגבעוז ממטו להו התם. ל"ע דנהי דממטו ליה התם מ"מ אח"כ יאכל בכל ערי ישראל. ולולא דמסספינא ה"א דהנך חמש קושיתם תיבות מיותרים, דהרי קושיתם היתה אליבא דר"ש ואליביה ודאי הימה מכיבח דריים ומכיביה דמה באין בנוב וגבעון. אך מ"מ יש להקשות קושייתם אליבא דרי הודה (ראמ״ה): כאן ל״ל קמיצה

. (הגרי"ב, וכ"ה בד"ו)